

reministeriet om, at pølser er usunde, og at de burde spise noget andet og mere sundt, så jeg finder det ærlig talt lidt paradoksalt og en smule urealistisk at tro, at vi kan flytte ret meget ved sådanne kampagner.

Regeringens ambition om mere social lighed i sundhed er rigtig. Jeg synes, det er uhyggeligt, at de dårligst stillede grupper i Danmark også er mere syge og lever mere usundt end de bedrestillede, og jeg mener, der skal gøres en indsats. Man kan lave fælles spisning, hvor man sammen laver maden og lærer at lave den billigt og sundt. Gulerødder, hvidkål og kartofler er jo billige råvarer, og man kan lave en masse spændende ud af det.

Men det er selvfølgelig svært at få fat på enlige mænd, der mest opholder sig på bodegaen. Det er en svær nød at knække, og her må der tænkes kreativt. Jeg har ikke et svar, men det er et af de områder, jeg synes vi skal gøre noget ved.

Men kæden må så ikke hoppe af i forhold til de socialt dårligt stillede og vores jagt på dem i sundhedens tjeneste. Jeg har læst, at tandlægerenes nye landsforening har lavet et projekt, hvor de i tandplejen vil have fat i dem med dårlige tænder, fordi det sikkert skyldes problemer derhjemme. Det finder jeg helt forkert og på grænsen til overvågningssamfundet.

Medmenneskelighed skal man altid have med sig, og det tror jeg såmænd også at tandlægerne altid har haft, så hvis man opdager noget, der er rivravruskende galt, ja, så råber man selvfølgelig vagt i gevær.

Men ellers har vi jo allerede sundhedsplejersker, der kommer i hjemmet. Vi har opmærksomme pædagoger i vuggestuer og børnehaver, og i skolen har vi lærere, der er interesserede i deres elever, så vi har altså offentlig observation nok i forvejen. Men oprigtig medmenneskelig interesse kan vi aldrig få nok af, og der er det vigtigt, at vi bekymrer os om hinanden; men det må aldrig få et skær af systematisk overvågning.

Når jeg nu har trukket disse efter min mening ikke særlig effektive foranstaltninger frem, er det ikke for at være gold og negativ, for jeg ved, at regeringen har oprigtigt gode intentioner, og der er også gode ting i redegørelsen. Jeg finder det rigtigt og godt, at regeringen vil etablere et center, som skal fremme brugen af effektive forebyggelsesmetoder og skabe et større overblik over den eksisterende forebyggelsesforskning. Igen skal det blot påpeges, at

det derefter skal føres ud i praksis, amterne skal tage det til sig, ellers er det intet værd.

Det samme gælder intentionerne om, at sundhedsvæsenet skal gøre mere ud af det forebyggende over for f.eks. hjertepatienter, sådan at de bliver bedre vejledt og mere motive-rede til at lægge deres livsstil om.

Og det fører mig så over til vores eget forslag. Jeg mener nemlig, at der er behov for at gøre en ekstra indsats i forhold til de store folkesygdomme såsom knogleskørhed, sukker-syge, astma, allergi, dårlig ryg osv. Vi sidder inde med en masse viden, der er forsket op ad vægge og ned ad stolper, men det er, som om det er svært at drage nytte af resultaterne og bruge de gode erfaringer, man har fra ét sted i landet, et andet sted i landet.

Det Konservative Folkeparti foreslår derfor, at der udarbejdes handlingsplaner for disse folkesygdomme, hvor man kortlægger sygdommen, behandlingsmetoder, forebyggelse osv. for til sidst at lægge en national strategi.

Det er nødvendigt, at vi gør en ekstra indsats og på den måde får fat i den enkelte patient, så vi kan minimere omfanget af sygdommens ind-virkning på den enkelte person. Det vil give den enkelte borger bedre livskvalitet og forhå-bentlig et længere liv, og samtidig tror jeg, det vil spare samfundet for enorme summer i ud-gifter til hospitalsindlæggelser og medicin.

Vi vil derfor stille et konkret forslag til rege-lingen om at iværksætte de nødvendige initia-tiver for at få sat gang i disse nationale hand-lingsplaner, fordi vi mener, at det virkelig vil gøre en forskel, når vi taler folkesundhed.

Et andet vigtigt element, der må fremhæves, når vi diskuterer folkesundhed, er folks adgang til at blive behandlet. Det er ganske u hørt, at man skal vente urimelig længe på at blive ope-reret. Det er opslidende at være sygemeldt fra sit job, hvor man kan frygte at blive fyret. Det er psykisk nedslidende at gå syg rundt derhjem-me; ens netværk falder jo fra hinanden, når man er sygemeldt, man har ingen at snakke med om dagen, fordi de alle sammen er på arbejde. Det skal vi have gjort noget ved, og vi foreslår en behandlingsgaranti, der sikrer, at alle bliver be-handlet inden for en lægefagligt fastsat tidshorizont.

Men også alkoholikere, der slider sig selv og deres familie op, er ringe stillet, for den dag, de er motiverede og har indset, at nu går den ikke længere, og derfor gerne vil i behandling, ja, så er der optaget på det afvænningssted, de gerne